

Η "ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ"

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ ΛΟΥΡΩΤΟΥ

Θέατρο «Ολύμπια», 19 Απριλίου

Νέα Δραματική Σχολή

Την περασμένη Δευτέρα δόθηκε στο θέατρο «Ολύμπια» η δεύτερη στη σειρά μαθητική επίδειξη της Νέας Δραματικής Σχολής με το κρητικό θρησκευτικό δράμα «Η Θυσία του Αβραάμ».

Η πρώτη εντύπωση από την παράσταση αυτή — που την παρακολούθησε άρκετος κόσμος του θεάτρου — ήταν η διαπίστωση μιας εδουκείτης και καρπικής δουλειάς που γίνεται στη Σχολή πάνω στο

λοδραματισμού και χωρίς παράσιτα που παραμορφώνουν τις λέξεις. Στο κεφάλαιο τούτο τα παιδιά της Σχολής ήταν πραγματικοί ηθοποιοί. Η τεχνική τούτη κατάκτηση τιμὰ δασκάλους και μαθητές και στέκεται ένα αξιοπρόσεχτο παράδειγμα.

Γενικά η παράσταση μας έδωσε ανάγλυφα όλη την απλή βιβλική μεγαλοπρέπεια του θρησκευτικού δράματος κι' αυτό δε χρωσιτίαν βέβαια σιό ότι το δέσιμο

καμιά επιφύλαξη το παίξιμο της δίδοσ Μετριτήκας στο ρόλο της Σάρας. Η μαθήτρια τούτη κατάρθωσε να μας δώσει έναν τύπο αυστηρά ουνεπή, στυλιζαρισμένο σόν λόγο και κίνηση, και — σπουδαίο τούτο γιό ένα μαθητή — να συνταριάζει αρμονικά, ιδιαίτερα στη σκηνή τώι θρήνων, τις τεχνικές γούτες απαιτήσεις της έκτελεσης με το ζωντανέμο του συναίσθηματος, φανερώνας μας έτσι ότι μπόρεσε να άφομώσει και να εφαιμόσει απόλυτα τις αντίληψεις της Σχολής πάνω στο ζήτημα της τεχνικής. Ελπίζω άκόμα, ότι με την καθοδήγηση, που άσφαλώς δέν της λείπει, θα κατόρθώσει γρήγορα να εξαφανίσει κάποιο μικρό ελάττωμα που εξακολουθεί να διατηρεί ή φωνή της.

Το πετυχημένο αυτό συνταίριασμα δέν μπορεί να πώ ότι το κατόρθωσαν άπ' την άρχή ως το τέλος της έρμηνείας όλοι οι άλλοι μαθητές. Αυτό ειδικότερα γιά τον κ. Γενεράλη, ο όποιος, ενώ στην άρχή μάι έδωσε έναν Αβραάμ εξαίρετικά καλό, τόσο στην τεχνική όσο και στην εξωτερική των δυνατών, αλλά και συγκρατημένων συναίσθημάτων ενός πατριάρχη, άπαλλαγμένου από τις ανθρώπινες αδυναμίες και σινησιόμου να υπότάσει τον κάθε σαρκικό πόνο του μπρός στο θέλημα του Θεού του, παρασύρθηκε ύστερα άπ' τον έαυτό του, αδυνάτισε, και πάλεώντας άνάμεσα στον πατριάρχη και στον άνθρωπο, δέν έδωσε — όπως ήτανε φυσικό — ούτε τον ένα, ούτε τον άλλον, χωρίς και να παραγνωρίζω άπ' την άλλη μεριά, τις τεράστιες πραγματικά δυσκολίες που παρουσιάζει γιά το σημερινό καλλιτέχνη ή κατανόηση και έρμηνεία της ψυχοσύνθεσης ενός Αβραάμ.

Πολύ ευγενικό το παίξιμο της δίδοσ

Άπ' τούς άλλους ρόλους, άν άφαιρέσω τη λίγο σκληρή φωνή του κ. Χατζηπαύλη στο ρόλο του Άγγέλου, όλοι οι έκτελεστές κινήθηκαν πάνω στη σκηνή με πειθαρχημένη άνεση και μας παρουσίασαν τύπους ψυχαλογημένους και ζωντανούς.

Γενικά, σά σύνολο, ή δεύτερη τούτη παράσταση της φετεινής χρονιάς δείχνει τό πόσο σοβαρή δουλειά γίνεται άπό πέρου στη Νέα Δραματική Σχολή κι' άκόμα — που είναι τό σπουδαιότερο — ότι ή Σχολή αυτή δουλεύει πάνω σε μία χαραγμένη κατεύθυνση κι' άπ' τη μία ως την άλλη μέρα κατορθώνει να μας παρουσιάζει ένα συγκρότημα πío πολύ έναίο και πειθαρχημένο, μία ομάδα καλλιτεχνών που ξέρουν τι γυρεύουν άπό την τέχνη και με πίο τρόπο να το γυρέψουν.

ΝΙΚΟΣ ΛΟΥΡΩΤΟΣ

Ο ΑΒΡΑΑΜ

ζήτημα της καλλιέργειας του ρυθμού του λόγου, μάθημα που το διδάσκει ο διευθυντής κ. Σ. Καραντινός, ο μόνος κατάλληλος άλλως τε ύστερα άπ' τις ειδικές σπουδές του πío έξωτερικό, οι όποιες και βρήκαν την έκφρασή τους σε μία αξιόλογη μελέτη του με τον τίτλο «Η Άγωγή του Λόγου».

Πραγματικά, ή άρθοφωνία των μαθητών της Ν. Δραματικής Σχολής δέν άποτελεί συνηθισμένη ομαδική έκδήλωση του έλληνικού θεάτρου.

Λόγος πλατύς, στρογγυλός, διάφανος, χρωματισμένος άπ' την απλή συναισθηματική αλήθεια, χωρίς με-

βοκατεβάζοντας διάφορες κουρτίνες. Μας έδωσε δηλαδή θέατρο λευτερωμένο άπό κάθε ψευτοαληθοφάνεια χρονική κι' άπό κάθε έντυπωσιακή διακόσμηση, που ίσως νάχουν κάποιο σκοπό όταν καλούνται να δυναμώσουν και να δώσουν τόνο και ζωή στη δράση, περιττές όμως και βλαβερές σε έργο που τό περιεχόμενό του γυρεύει την άνεση της απλότητας γιά να ξετυλιχτεί και να σε συγκινήσει με τις δυνατές συναισθηματικές του συγκρούσεις, με την ώμορφία και τη φρεσκάδα που τό ίδιο κλείνει μέσα του.

Στη «Θυσία του Αβραάμ» ο σκηνοθέτης τό πέτυχε αυτό και θάγα να παρατηρήσω μονάχα, ότι τό κουβούκλι, που είχε κρεμαστεί στη μούκα της σκηνής γιά τον Άγγελο, ήτανε ίσως λίγο σκληρό και βαρύ κι' άποτελούσε κάποια παραφάνια στην άπαλή ατμόσφαιρα που δημιουργώσε τό υπόλοιπο σκημικό, χωρίς να εξαφρηθεί ούτε τό βουνό. Έξω άπ' αυτό — που χρωσιτίεται στις άνυπερβλητες πολλές φορές τεχνικές δυσκολίες τις όποιες αντιμετώπιζει μία έκτακτη παράσταση — τό σκημικό ήτανε μία πραγματική αισθητική άπόλαυση με τούς άπλους και ίσορροπημένους δγκους, που σε άφίωνα έτσι να παρακολουθήσεις άνετα τη δράση, χωρίς τό άνώφελο και καταθλιπτικό εκείνο βόρος που υιώθεις να σου πλακώνει τό στήθος όταν δέν κρατιέται αυτή ή άρχή.

Άπ' τούς έκτελεστές, άρτιο χωρίς

Ο ΙΣΑΑΚ

λέρα στο ρόλο του Ισαάκ. Η δική Χέβα μπόρεσε να κρατήσει με συνέπεια τό ρόλο της άπ' την άρχή ως τό τέλος, δίνοντας μας ολοζώντανη την άφύλεια και τη δροσιά της παιδιάτικης ψυχής και τό μόνο που της έλειπε ίσως ήταν ένα πίο αυστηρά και πίο έντονα στυλιζαρισμένο δόσιμο τού τύπου που έρμηνευε.